

Riječ više o gostovanju Crnogorskog simfonijskog orkestra u Beogradu

Koncertom crnogorskih simfoničara dostojno je obilježen jubilej - desetogodišnjica obnove nezavisnosti, a susjedu je pokazano kako izgledaju rezultati rada jedne institucije koja uživa podršku države

BEograd - Značajni jubileji – desetogodišnjica obnove nezavisnosti i hiljadu godina državnosti Crne Gore – u Beogradu su obilježeni nizom atraktivnih, od publike sa izuzetnim interesovanjem praćenih kulturnih manifestacija.

Među događajima koji ovih dana plijene pažnju kulturne javnosti našao se i jedan muzički. U saradnji sa Ambasadom Crne Gore u Srbiji, poslije pet godina, beogradskoj publici ponovo se predstavio Crnogorski simfonijski orkestar, ovog puta pod rukovodstvom Grigorija Kraska. Solista na gitari bio je Goran

Krivokapić.

Orkestar je nastupio u punom sastavu, u sali Kolarčevog narodnog univerziteta, što je dalo priliku da se na programu nađe zahtjevna „Peta simfonija“ Čajkovskog, djelo koje crnogorski simfoničari tumače sa posebnom energijom i strasću, te je s razlogom izabrana kao reprezentativna za njihove sadašnje interpretativne domete. U prvom dijelu koncerta predstavljena su čak tri djela: „Uvertira“ za Glinkinu operu „Ruslan i Ljudmila“, „Gusle“ mlade crnogorske kompozitorske Nine Perović i „Koncert za gitaru“ Eitora Vilje Lobosa. Ovako koncipiran program pred orkestar je po-

stavio raznovrsne zahtjeve, te je publici omogućeno da njegov rad i domete sagleda iz više uglova.

Uigranost

Sa „Uvertirom“ za „Ruslana i Ljudmilu“, briljantnim virtuoznim orkestarskim komadom, vješto orkestriranim da pokaže i individualno majstorstvo i uigranost u zajedničkom sviranju muzičara, napravljena je dobra atmosfera jer je poljetna energija ovog Glinkinog remek-djela zaokupila pažnju publike uvjeravajući je da pred sobom ima kompetentno, izgrađeno izvođačko tijelo. Mada trenutno u orkestru dominiraju mladi

muzičari, moglo se čuti da je za njima jedna ozbiljna koncertna sezona i visok stepen uigranosti i ostvarenog međusobnog razumijevanja. Na ovom koncertu, osim ovih standardnih kvaliteta orkestra, mogao se osjetiti i jedan sasvim poseban žar kakav bude ovakva gostovanja jer su svi svirali beskompromisno posvećeno. A ta posvećenost je bila dobar zalog za dalje interpretativne uzlete.

Čast da na ovom koncertu predstavi savremeno crnogorsko kompozitorsko stvaralaštvo opravdano je pripala najtalentovanijoj mladoj autorki Nini Perović. Njene „Gusle“ već su dobile internacionalnu

potvrdu atraktivnosti i nagrade, ali ih publika u Srbiji, kojoj je ova tradicija bliska, sasvim sigurno čuje na drugačiji način. Transpozicija arhetipskog zvuka koju je Nina Perović uradila znački i nadahnuo, u crnogorskim muzičarima imala je autentične tumače, a posebno se ubjedljivo istakao vođa dionice violončela Dmitrij Prokofjev, koji je sugestivno, na šostakovičevski način „transponovao“ zvuk gusala u medij savremenog violončela, odolijevajući iskušenju da to učini naturalistički, insistirajući, tragom autorke zamisli, da ono iskonsko ponovo progovori u savremenom muzičkom jeziku.

Ovacije

Djelo Nine Perović bilo je i dobar most ka neoklasičnom gitarskom koncertu Vilje Lobosa. Kao solista se predstavio Goran Krivokapić, muzičar izuzetnog senzibiliteta, suverene tehnike koja nikad nije u prvom planu, jer je sve što Krivokapić može da ostvari uvijek u službi muzičke ideje. Ta njegova iskonska muzikalnost potpuno plijeni pažnju slušalaca. On se pokazao kao izvanredan tumač i zastupnik ove virtuozne, za gitaru znački pisane, ali pomalo hermetične i nekomunikativne muzike sa zanimljivim, ali katkad bizarnim kombinacijama orkestarskih boja i gitare. Ovacije publike umjetnik je potom nagradio bisom izvodeći popularnu virtuoznu minijaturu Dušana Bogdanovića.

Vrhunac koncerta svakako je donijela simfonija Čajkovskog. Grigorij Krasko ovo djelo iščitava na tradicionalan način, brižljivo prateći kompozitorske intencije, precizno slijedeći partiturne oznake, umjereno u izboru tempa, što daje priliku za finu izradu detalja. Polet orkestra je bio ogroman, zvučna raskoš u kulminacijama katkad je dosegla kritične granice tople akustike dvorane Kolarca, ali je sve ostvareno ubjedljivo i moćno, sa istinskim razumijevanjem Čajkovskog. Iako je koncert uveliko trajanjem premašio uobičajene vremenske standarde, i Krasko i orkestar su na završne ovacije takođe odgovorili bisom izvodeći, u duhu nacionalno obojenog programa, Antonijina Dvoržaka.

Koncertom crnogorskih simfoničara dostojno je obilježen jubilej, a susjedu je pokazano kako izgledaju rezultati rada jedne institucije koja uživa podršku države. Za samo deset godina formirano je respektabilno izvođačko tijelo, a mladost tog ansambla mudro vođena iskusnom rukom dirigenta Kraska, pokazala je pun izvođački kapacitet.

Sonja MARINKOVIĆ